

ב"ה כפר אדומים י' אלול התשפ"ו 23/08/26

בבית המשפט לתביעות קטנות במעלה אדומים

תיק שמספרו: _____ (ימולא ע"י המזכירות)

התובע:

יגאל כנען, ת.ז. 054678206

מרחוב: נחל אשלים 25, עיר: כפר אדומים

טלפון: 054-4622258 דוא"ל: canaani@netvision.net.il

- נ ג ד -

הנתבעים:

1. נעם קורב, ת.ז. 315141760

אצל הוריו ברחוב: מרדכי היהודי 21, עיר: ירושלים

טלפון: 050-3340203 דוא"ל: noamcorb@gmail.com

2. אביאל רוזנבאום, ת.ז. 205697543

אצל הוריו ברחוב: כפר פינס 3, עיר: כפר פינס

טלפון: 052-7560087 דוא"ל: aviro205@gmail.com

כתב תביעה

אירוע הטרדה וניצול הליכי משפט אשר אירע בכפר אדומים

מהות התביעה: פגיעה בערכי הדת והלאום, פגיעה באוטונומיה של הפרט, חדירה זדונית למרחב הפרטי והמשפחתי, הפרת חובת תום הלב, הטרדה מכוונת, ניצול לרעה של חסיונות ושימוש לרעה בהליכי משפט למטרות כפייה אידאולוגית וסחיטה כלכלית.

סכום התביעה: 39,900 ₪ (הסכום המקסימלי הקבוע בחוק).

א. פתח דבר ומסגור התיק

1. כתב תביעה זה אינו סכסוך אזרחי נקודתי, אלא ניצב בחזית ההגנה על ערכי היסוד של האומה, ערכי תורת ישראל הנצחיים, ושאיפתו ההיסטורית של עם ישראל להיות "גוי קדוש". מדובר בעמידה מול מגמה פרוגרסיבית, חברתית ומשפטית, המבקשת לעקור את שורשי המוסר והמסורת, אשר מוסכמים לא רק על עם הספר, אלא מהווים את עמוד התווך המוסרי והחברתי של הדתות והחברות האנושיות כולן לאורך ההיסטוריה.

2. מתוך תפיסה לאומית ותורנית זו, מוגשת תביעה זו גם כזעקה של אדם פרטי, דתי, המבקש להגן על מבצרו האחרון – ביתו ומשפחתו. בשנים האחרונות חדר למערכת המשפט ולחברה שיח אידאולוגי דורסני, המקדש ערכים פרוגרסיביים קיצוניים תוך רמיסה מוחלטת של קדושת הכלל, ערכי

הדת, זכותו של האדם המאמין (מכל דת, אגב, אבל מיושם אגרסיבית לרוב נגד היהדות) לחיות על פי אמונתו במרחבו הפרטי המייצג את עולמו הרוחני.

3. התביעה כנגדי היא מבצע של נקמה אישית וכפייה רעיונית. החל מהאפשרות של "מארב מתוכנן" (Set-up) או ניצול אירוע כדי להנדס את תודעת העם, ותודעתי שלי בתוך ביתו שלי, ולאחר מכן לתרגם את הסירוב המוצדק והטבעי שלי לחורבן עסקי, להטלת אימה על בעלי עסקים אחרים, ולבסוף, כדובדבן, עשיית קופה כספית שמנה בבית משפט השלום, במסגרת תביעה מנופחת, דרקונית ומאיימת על סך כ-156,000 ₪ שהגישו נגדי.

4. יציין כי התלבטתי אל מי להפנות את התביעה: כי מבחינת המהות, הנתבעים, הם ה"מתלוננים" עשו עלי רושם ילדותי, מבולבל, רועד, הזקוק בכל עת להנשמה מלאכותית של זהותו בכלל וה"גאה" בפרט, וקורס מול אתגור של עמדותיו. הכתובת הניתנת היא של ההורים. כל צעד נעשה ביזמה של האב, עורך הדין. המסגור החיצוני ("חוקר שואה" "חייל") הוא כשל ילד מאותגר המונה את הישגיו כדי להתחזק מהם. האלטרנטיבה האמיתית הייתה פניה אל ההורים משני הצדדים בבחינת "בן סורר ומורה".

5. בית משפט נכבד זה מתבקש להציב גבול ברור לניסיון הסחיטה וההטרדה האידאולוגית, להגן על זכותו של אזרח לשמור על ערכי האומה והתורה, ולפסוק לטובתי את הפיצוי המקסימלי המותר בחוק.

ב. רקע עובדתי – סיפור המעשה והמארב בכניסת השבת

1. אני אדם המתקרב לגיל 70, דתי, שומר מצוות, חובש כיפה, קובע עיתים לתורה, הפוקד את בית הכנסת שלוש פעמים ביום. אני ואשתי אורלי מפעילים יחידת אירוח ("צימר") המכונה "נוף כנען", הממוקמת פיזית בתוך בית מגורינו הפרטי בכפר אדומים, ומהווה חלק בלתי נפרד מנחלתנו וממרחב החיים של משפחתנו.

2. ביום שישי, י"ג בטבת תשפ"ו (02.01.2026), בשעות הצהריים המאוחרות, ערב שבת קודש פרשת "ויחי", קיבלתי שיחת טלפון מהנתבע 1 (נעם קורב), אשר ביקש להזמין חדר זוגי בצימר לשבת הקרובה.

3. סגירת העסקה בטלפון הייתה מהירה ותמוהה. הייתי טרוד באותה עת בהכנות הקדחתניות לשבת חורפית ומוקדמת, לא נתתי דעתי לחשד. הנתבעים ביצעו בהמשך שתי דחיות טלפוניות שיצרו לחץ ודחיות רבה, עד לדקות הסמוכות ממש לכניסת השבת, ואני השלמתי בדמיוני תמונה כי מדובר בזוג נורמטיבי המבקש חדר לשבת.

4. הנתבעים הגיעו אל פתח הבית ב"זמן תוספת שבת" – התחום האפור שבין הדלקת נרות לשקיעה (באותו יום, זמן תוספת שבת ביישוב היה בשעה 16:28, והשקיעה ב-16:48). כאשר הייתי כבר בחוץ, לבוש בבגדי שבת ופני מועדות לבית הכנסת לתפילת מנחה (כשליח ציבור) וקבלת שבת, עצרה בפתח הבית מכונית קטנה ומתוכה יצאו הנתבעים. שני צעירים. נותרתי בהלם לנוכח הסיטואציה, ואז אמרתי "מצטער, אני לא יכול לקבל אתכם". נעם קורב שראה את תמוהוני אמר "אנחנו זוג". השבתי "עוד יותר גרוע", והוספתי להבהרת הסיבה: "אני דתי". הם שתקו, נכנסו לרכב ולתדהמתי השיב נתבע 2: "גם אנחנו" – וזאת בשעה שלנתבעים לא היה כל סממן דתי: לא בלבושם, לא בחבישת כיפה, ובטח שלא בשעת הגעתם המאוחרת, רגע לפני השקיעה. כל השיחה ביניהם ארכה פחות מחצי דקה, בשקט מוחלט וללא נוכחות זרים. סירבתי לקבלם למרחבי הפרטי, והנתבעים פתרו את העניין בכך ששתקו, נכנסו לרכבם ונסעו מהמקום. דאגתי להחזיר להם את המקדמה ומיחרת לבית הכנסת. אגב נתבע 2 העיד במקום אחר כי אינו דתי.

6. ימים ספורים לאחר מכן, גילתי כי ה"מארב" המשפטי הושלם. קיבלתי לידי כתב תביעה דרקוני ומנופח על סך כ-156 אלפי ₪ בצירוף הוצאות – סכום המהווה לערך את כלל הכנסות הצימר בחמש השנים האחרונות (שנים קשות של מגפת קורונה ומלחמות) או לערך פי 500 מהרווח הצפוי

בהזמנה. התביעה הוגשה בסיועו הפעיל של אביו של נתבע 1 – אורי קורב, עורך דין עשיר ומתקשר, שקופה של שרצים מאחוריו, ששכר הטרחה בכל תיק שלו מתחיל בעשרות אלפי שקלים, ואשר בחר לתבוע את "כבשת הרש" שלי.

7. הצער והזעזוע עמוקים שבעתיים, שכן התברר כי הנתבעים מגיעים ממשפחות יהודיות שורשיות ומעורבות היטב בעולם התורני. נתבע 1 מגיע ממשפחה המוכרת לתובע באופן אישי משנות ה-80 (מקריית משה, ממניין הורים בבי"ס מיימון, מ"מענה" החטיבה לקידום נוער בעיריית ירושלים). מצד האב: עדות על שורשיה מגיעים עד ל-Judengasse של פרנקפורט לפני 400 שנה, וסבו מצד האם הינו הרב פרופ' אמריטוס ראובן בונפיל, מי ששימש בעבר כרב של מילנו ויצק מים על ידיו של הרב הראשי הספרדי יצחק ניסים זצ"ל. כדי להמחיש את מעלתו הדתית של הסב אספר סיפור: יום הכיפורים הוא משיאי הקדושה של העם היהודי. תפילות המנחה ונעילה של יום הכיפורים הם משיאי היום. הקריאה בתורה של תפילת מנחה היא בפרשת העריות, ובין השאר נקרא שם: "וְאֵת זָכָר לֹא תִשָּׁכַב מִשְׁכָּבִי אִשָּׁה תֹעֵבָה הִוא", כדי להורות את אחד מעקרונותיה העמוקים של היהדות, הרחקה מטומאה, סובלימציה של היצר. סבו הנכבד של נתבע 1, הרב ראובן בונפיל, בעצם יום הכיפורים היה שם פעמיו והולך הליכה לא פשוטה מקרית משה למרכז העיר, שם נבחר להיות שליח הציבור, החזן, בבית הכנסת האיטלקי, בתפילת הנעילה, בשעות קודש אלו של ערב יום.

8. הנתבע 2, אביאל רוזנבאום, בנם של אוריאל ובהירה, משתייך למשפחה מרכזית ביישוב המהווה את הליבה של הצינונות הדתית-לאומית: כפר פינס. אשתי, אורלי, למדה שם ב"אם האולפנות", וסבתו, אסתר, אף הייתה מורתה. ראש האולפנה, הרב יורם צהר היה בן המקום. יתרה מכך, ראשי ישיבת "הר המור" שאני קשור אליה הינם ילידי הכפר ובניו של רב היישוב המנוח. על נתבעים אלו, שצמחו בערוגות המפוארות של עולם התורה וההלכה ובחרו להפנות לו עורף בצורה כה בוטה ומכוונת, נאמר בברייתא הידועה בגמרא (פסחים מ"ט, ע"ב): "שנה ופירש – קשה מכולם".

9. "אצבע בעין". דווקא לאנשי המשפט ברור כי לא ניתן להעמיד את כל המציאות על הדין. אין שום סעיף בחוק המונע מתושבי חריש לחגוג את יום העצמאות באום אל פחם הסמוכה. ברור כי בית דין לא ייגבה אירוע מתריס כזה. כך גם ב"זוג" שנוי במחלוקת חריפה, באזור דתי ושמרני כיהודה ושומרון.

10. הרקע המשפחתי והחינוכי המובהק הזה מוכיח מעל לכל ספק שהנתבעים ידעו היטב מהו אזור יהודה ושומרון, מהם גבולות ההלכה, מהי קדושת השבת ומהו חומרת חטא משכב זכר ביהדות. הם ידעו כי לבית דתי ושומר מצוות הם נכנסים, ובחרו במודע, בערב שבת, לנצל את הרקע והידע שלהם כדי לייצר פרובוקציה מכוונת וזדונית לדרוס ברגל גסה את כבודם של מארחיו, לתבוע משפטית אדם מאמין על התנהגותו בביתו, בשם "עלבונם" החצוף והמדומה ובניגוד מוחלט לתורת ישראל שאותה הם מכירים ועל כבודה גדלו.

ג. מענה לטענות המופרכות של הנתבעים בכתב תביעתם המקורי

1 בכתב התביעה המקורי שהגישו בשלום, מקדישים הנתבעים פרק ארוך ומיתמם לעובדה ש"נאלצו" לחלל שבת בנסיעה חזרה לירושלים, ומנסים לגלגל את האשמה לפתחי. טענה זו מופרכת מיסודה ומגלה את עומק חוסר תום לבם:

2. היעדר סממנים דתיים מובהק: במהלך ההזמנה הנתבעים לא הצהירו שהם דתיים, הגיעו ללא שום סממן דתי חיצוני (לבוש לבן, כיפה וכד'), ובשעה מאוחרת המנוגדת לחלוטין להתנהלותו של אדם שומר שבת.

3. הגדרת הדת כחלטורה אישית ("סלט"): בעת ובעונה אחת, באותן 10 שניות, קיבלתי מהנתבעים מידע סותר לחלוטין – מחד, הם מצהירים בגאווה שהם עוברים בריש גלי על העבירות החמורות ביותר בתורה, ומאידך הם מנסים לעצמם כותרת של דתיים "אורתודוקסים" שומרי שבת. דת, כמו

שפה, אינה עניין פרטי כבקשתך הדומה ל"סלט" שכל אחד בוחר איזה מרכיב לשים בו. היא כלי קדוש, חברתי ומוסכם בעיקרו.

4. בלבול מובנה בזהותם: עד כמה הנושא מבולבל ומניפולטיבי אצלם מתבטא בעובדה שהנתבע 2 (רוזנבאום) מתאר ומגדיר את עצמו בהזדמנויות שונות פעם כאדם דתי ופעם שלא, הכל בהתאם לשבשבת זהויות או לנוחיות המשפטית של אותו הרגע.

5. מי שהברירה הראשונה שלו היא לחלל שבת אינו דתי: אילו היו הנתבעים דתיים, הם לא היו עולים על רכבם ומחללים שבת בנסיעה לירושלים. אדם דתי אמיתי שנקלע לסיטואציה כזו היה פשוט נשאר במקום, עושה את השבת בכפר אדומים, ומוצא פתרון ללינה או אירוח לאחר מכן. הנתבעים בחרו מרצונם לחלל שבת, ומשתמשים בכך ככלי ניגוח משפטי.

6. לנושא הצעת האלטרנטיבה: הנתבעים הטיחו בי מדוע לא דאגתי להם לאלטרנטיבה. הגעתם של הנתבעים בדקה ה-90 בכניסת השבת מנעה כל יכולת מעשית או הלכתית לפעול. אילו היו מגיעים חצי שעה קודם לכן, הייתי שואף לארגן להם אלטרנטיבה במלון הקיבוצי בסביבה, המהווה מקום מסחרי ציבורי מובהק שאין לו בעיה עם אירוח מעין זה.

7. אולם, בתוך זמן "תוספת שבת", כאשר רוב היישוב כבר צועד לבית הכנסת, להתחיל להרים טלפונים ולחפש צימרים אחרים ביישוב – דבר המהווה חטא וחילול שבת כשלעצמו – עבור שני חוטאים שאינם סגורים על הזהות שלהם, היה מעשה מטורף ובלתי אפשרי. יתרה מכך, מבחינה הלכתית, אין זה ראוי ולא נכון להציל את עצמך מחטא (אירוח "זוג" זכרים בביתך) באמצעות הפלת חבר ויהודי אחר מאותו יישוב באותו חטא ממש.

8. הדבר היחיד שהייתי יכול היה לעשות מבחינה הלכתית וחוקית, הוא להשיב להם מיד את כסף המקדמה ששילמו, ולכן ביצע העברת "ביט" של ההחזר בשעה 17:34. פתח הצימר בערב שבת אינו "חדר המצב של נאס"א" שאמור לפתור את כל הבעיות המורכבות שנמנו לעיל בתוך חמש דקות בכניסת שבת.

ד. מסכת הטרדה, שימוש לרעה בהליכי משפט וחוסר תום לב קיצוני

1. הנתבעים לא הסתפקו בעמידה על זכות נטענת לקבלת שירות או בפנייה עניינית לערכאה שיפוטית. לטענתי, מכלול נסיבות האירוע מלמדות על התנהלות החורגת משימוש לגיטימי של זכות משפטית, והעולה כדי מסכת של הטרדה ושימוש לרעה בהליך המשפטי. הנתבעים הזמינו את שירותי, נמנעו מלמסור מראש מידע מהותי ("שני גברים") שלגביו ידעו או היה עליהם לדעת כי הוא עשוי להיות רלוונטי להתקשרות, הגיעו למקום בסמוך ביותר לכניסת השבת, ובכך יצרו מצב שבו לאחר גילוי זהותם כ"זוג" לא נותר לי מרווח זמן מעשי למציאת פתרון חלופי. ואף על פי שהשבתי להם את כספם, בחרו הנתבעים להפוך את האירוע לבסיס להליך משפטי בהיקף חריג ביחס לאירוע עצמו, ובמסגרתו דרשו סכום של כ-156,000 ₪ וסעדים נוספים.

2. בצעירותי החילונית טיילתי עם חברתי בספרד הכפרית והשמרנית. הגענו לפנסיון ובעלת המקום, בשמלה שחורה ושער אפור אסוף אמרה לנו כי היא אינה מקבלת זוגות לא נשואים. חייכנו, הבנו אותה, אמרנו יפה שלום. ומצאנו תוך 5 דקות מלון אחר. לא עלה על דעתנו לעתור למלך קרלוס ובית דינו.

3. כאשר מדובר בשימוש לרעה בהליכי משפט אין מדובר בכל אחד מן האירועים הללו כשהוא עומד בפני עצמו, אלא במכלול נסיבות מצטבר, אשר יוצר חשש ממשי כי ההליך המשפטי לא נועד אך ורק לקבלת סעד בגין נזק ממשי שנגרם לנתבעים, אלא גם להפעיל עלי ועל וציבור הדומה לי, לחץ, להטרידנו ולהרתיענו מהמשך ניהול אורח חיינו בהתאם לתורת ישראל, לאמונתנו ולמצפוננו.

4. חומרת הדברים מתחדדת נוכח העובדה שמדובר בעסקה שהפסדתי בגינה את כל הסכום שיכולתי לקבל בלי אפשרות תיקון (מאוחר מלהשיג נופשים חלופיים), שמדובר על עסקה בה הרווח הוא פחות מ שלוש מאות שקלים, כי השבתי את מלוא התמורה ששולמה לי, וכי באפשרותם למצוא מקום חלופי ובחרו לא לעשות זאת. חרף זאת, האירוע הועצם להליך משפטי בסכום חריג ביותר, שמטיל עלי ועל משפחתי נטל כלכלי, נפשי ומעשי כבד ומאיים ברמת ודאות גבוהה על קיומו של העסק. כי מי יחזיק עסק שתביעה אחת תיטול את הכנסותיו למספר שנים? מי יחזיק עסק שבו כל סוטה יכול לבצע הזמנה המנוגדת לחלוטין לזהותו האישית ולערכיו של בעל העסק, ולאחר מכן לבקש סעד אצל בית משפט בערך של מאות אלפי שקלים?

5. משך 16 שנות קיומו של הצימר אירחתי אוכלוסיות רבות ומגוונות. הרוב אמנם ישראלים ומסורתיים אך גם מאי פ'גי' ומונקובר קנדה. נוצרים פרבוסלבים וערבים ישראלים. חלק מאורחות החיים שלי היו חדשות ומשונות להם (ולא את הכל אפשר להכניס כתנאים למערכת הפרסום לצימר): לא עונה לטלפון בשבת, לא מקבל כסף בשבת, לא מתקן את האינטרנט בשבת, בריכת השחייה סגורה בשבת – אולם תמיד העובדה שזו אמונת החיים שלנו הייתה כבוד גדול וקלף מנצח. הם הבינו זאת בחיור. בצד הנוף המדהים והאירוח החם זה היה חלק מהייחוד שלנו. איזו אירוניה שהתביעה הראשונה על עובדה כזו מגיעה מיהודים ששנו ופירשו, המבטלים את אמונת עמם ואת המחזיקים בה, ומוגשת למערכת בתי משפט כזו.

6. איני טוען כי עצם הגשת תביעה מהווה, כשלעצמה, שימוש לרעה בהליך משפטי. טענתי היא כי הדרך שבה נוצר האירוע, נסיבותיו, היקף הדרישות שהועלו לאחריו והתנהלות הנתבעים במצטבר, מצדיקים את בחינת התנהלותם כחריגה ממימוש תם-לב של זכות משפטית וכמסכת הטרדה כלפיי.

7. בנסיבות אלה, מתבקש בית המשפט ליתן משקל להתנהלות הנתבעים בכללותה, ובכלל זה להיקף ההליך שננקט ביחס לאירוע, להוצאות ולטרחה שנכפו עלי, ולשימוש שנעשה בהליך המשפטי לאחר שהשבבת התמורה כבר בוצעה. הנתבעים מציגים עצמם כ"מוחלשים", אך בפועל הם אלו שמנצלים כוח חברתי ומשפטי עצום. הנתבעים, שהינם בגירים הנושאים באחריות מלאה למעשיהם, בחרו להסתיר את כתובתם האמיתית, למסור את כתובת מגורי הוריהם, ולנהל מסע רדיפה משפטי דורסני תחת צו איסור פרסום, כשהם מגובים, הלכה למעשה, על ידי אביו של נתבע 1, עורך דין מוכר ובעל מהלכים – תביעת השתקה מובהקת נגד "כבשת הרש" שלי.

ה. הרקע התורני וההלכתי: חומרת המעשה כמערער את יסודות המציאות

1. עבור אדם מאמין, מעשה משכב זכר אינו בחירה "סגנונית", אלא חטא חמור מאין כמוהו, המוגדר בתורת ישראל כאיסור יסודי המערער את עצם קיומה של החברה ומנוגד לחובתו של עם ישראל להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש.

2. עוד בראשית האנושות, מבקשים אנשי סדום המרושעים: "הוציאו אלינו ונדע אתם" (בראשית י"ט, ה'). ומפרש רש"י על אתר: "במשכב זכר". מעשה זה טבע לנצח את המושג "מעשה סדום" (Sodomize) כאבטיפוס של רשעות, שחיתות מוסרית וחורבן חברתי. ספר ויקרא (י"ח, כ"ב) קובע חרם מוחלט על מעשה זה: "וְאֵת זָכָר לֹא תִשְׁכַּב מִנְּשִׁכְבִּי אִשָּׁה תֹעֵבָה הוּא, וְקֹבֵעַ אֶת הָעוֹנֶשׁ הַחֲמוֹר בְּיוֹתֵר בַּמִּשְׁפָּט הַתּוֹרָה: "תֹּעֵבָה עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם מוֹת יוֹמֵתוּ דְּמֵיהֶם בָּם" (ויקרא כ', י"ג).

3. חומרת האיסור והאזהרות לשוכב ולנשכב נפסקו להלכה לאורך כל הדורות, החל ממסכת סנהדרין (נ"ד, א'-ב') ועד לפסיקתו החד-משמעית של הרמב"ם בהלכות איסורי ביאה (פרק כ"ב, הלכה י"ד): "הבא על הזכר או הביא זכר עליו... שניהם נסקלים, שנאמר ואת זכר לא תשכב, בין שהיה בועל או נבעל".

4. אין המדובר בעבירה פרטית, אלא בעבירה בעלת השלכות קטסטרופליות על יציבות המציאות הלאומית והאנושית בכלל. כפי שמעשה הבריאה מסתיים בזוגיות בין גבר לאשה, ערעור על הזוגיות

הטבעית בין גבר לאישה הוא פירוק יסודות המציאות, ולכן נקשר המעשה במקורותינו לזעזועים הקוסמיים הגדולים ביותר – חורבן, מבול, גלות ורעידות אדמה:

5. מקור לעונש גלות, הקאת העם מן הארץ: "וְלֹא־תִקְיָא הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטִמְאַכֶּם אֶתָּה כְּאֲשֶׁר קָאָה אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר לְפָנֶיכֶם" (ויקרא י"ח, כ"ח).

6. מבול: בשל מיסוד המעשה: במדרש בראשית רבה (פרשה כ"ו, ה') נאמר: "אמר רב הונא בשם רבי יוסי: דור המבול לא נימוחו מן העולם עד שכתבו גמימיות (שטרי נישואין פורמליים) לזכר ולבהמה". (כן, העמדת חופה ושירי קודש כפי שעשו הנתבעים, ה"זוג", היא מעין זאת).

7. רעידות אדמה: כדי שתובן עצמת החטא. כעונש מידה כנגד מידה: בתלמוד הירושלמי (ברכות פרק ט', הלכה ב') שנינו: "רבי אחא אמר: בעוון משכב זכור. אמר הקב"ה: אתה זעזעת איבריך על דבר שאינו שלך, חייך שאני מזעזע את עולמי".

8. בעל ספר החינוך (מצווה ר"ט) מזקק את המיאוס השכלי והמוסרי שבמעשה זה, וכותב כי אין בו תועלת, פרי או מצווה, אלא הוא בגדר: "...טרוף נמאס ומכער הוא מאד בעיני כל בעל שכל. והאיש שנברא לעבודת בוראו לא ראוי להתנוול במעשים מכעיסים כאלה".

9. ופוסק מרכזי בימינו (תשל"ו): הרב משה פיינשטיין "אגרות משה" ד' קט"ו "...והנה ראשית הידיעה דחומר האיסור דסקילה וזכר וגם שנקרא תועבה והוא מחטאים המגונים ביותר ואף בני נח נצטוו על זה הוא כח גדול לעמוד כנגד היצר הרע, ושנית... תאווה למשכב זכור הוא נגד עצם התאווה וגם רשעים אין להם תאווה לזה בעצם אלא שכל התאווה הוא רק מחמת שהוא דבר אסור והיצר הרע מסיתו להמרות נגד רצון הקדוש ברוך הוא. וידיעה זו הוא חזק גדול נגד יצר הרע שכבר נצחתו שאתה מאמין בקדוש ברוך הוא ובכל הי"ג עיקרים ובכל התורה שבזה תנצחנה על מה שמסיתך להמרות ולהכעיסו... ושלישית הגנאי אף לבני אדם שכל העולם אף הרשעים מבזין לבעלי עבירה דמשכב זכור ואף בעיני הרשע השני שעושה עמו העבירה הוא מזולזל ובזוי שזהו חזק גדול נגד היצר הרע... שזהו עצה טובה לחזק עצמו מתאוות הממון וכמו כן היא עצה טובה נגד תאוות עבירה מגונה ובזויה זו שלבד שהוא נגד התורה באיסור חמור ביותר גדול הוא גם נגד עצם האנושיות שנעשה שפל ובזוי בתכלית השפלות, ולא רק שהוא גנאי הוא גם גנאי ביותר גדול לכל משפחתו..."

10. מעניין כי אלו המגדירים עצמם "דתיים" לא מצטטים כתנא דמסייע שום מקור תורני או רבני, אלא רק פסקי דין של שופטי בג"צ. ורק כאלה מ 30 השנה האחרונות.

ו. ההקשר הפרוגרסיבי: המניע האידאולוגי להרס המבנה החברתי והלאומי

1. חשוב לציין, כי למרות שהנתבעים נושאים לכאורה את דגל קיפוחם ומסכנותם המדומה, ברור לחלוטין שלא זה העניין בתיק דנא. עניינם של הנתבעים – ולצערנו, לא גם של מערכת המשפט הנוטה לאמץ מגמות אלו – הוא ניסיון לשנות עד כדי הריסה את החברה הישראלית, תוך שהם משמשים כחיילים בשירות חזון ה"פרוגרס".

2. האידאולוגיה הפרוגרסיבית החלה ככיווני מחשבה נאו-מרקסיסטיים ופוסט-מודרניים, שצפו ועלו בשנות ה-70 של המאה הקודמת. בתחילה הופיעו דברים אלו בהבלחות באקדמיה, אחר כך בהתרסה ציבורית, וכיום הם מתורגמים לאינקוויזיציה חברתית ומשפטית ממוסדת המופעלת באלימות כלפי הרוב השפוי שחושש אחרת. עקרונותיה המרכזיים של שיטה זו, המונחת ביסוד תביעת הנתבעים, הם:

א. פירוק אושיות האנושות (Deconstruction): הצגת מבני היסוד של החברה האנושית כ"הבניות חברתיות" בלבד שראוי לפרקן (כמשנתו של ז'אק דרידה).

ב. ספקנות כלפי "נרטיב-על" (Metanarrative): שלילה מוחלטת של מושגים כמו דת, לאום, ציונות ויהדות, והעמדת הסיפור הפרטי של היחיד כערך עליון הגובר עליהם (כמשנתו של ז'אן-פרנסואה ליוטאר).

ג. תפיסת "חממות הדיכוי" ומנגנוני כוח: הצגת המבנים החברתיים והמסורתיים כ"הגמוניות" מדכאות (כמשנתם של אנטוניו גראמשי, מישל פוקו ואסכולת פרנקפורט), תוך הפיכת עבריינים ומחללי קודש לקבוצות "מודרות ומדוכאות" שהצדק מחייב להעדיף על פני הרוב.

ד. אותנטיות ואינדיבידואליזם קיצוני: בהמשך ישיר לאקזיסטנציאליזם ולתורת פרויד, נקבע כי האני הפרטי והדחף הרגעי הוא הדבר שקיים וערכו גובר על הכל. דיכוי או ריסון של יצר מיני נתפס כ"חטא" כלפי האני.

ה. רליטיביזם מוסרי ופלורליזם רדיקלי: קביעה כי אין קנה מידה אובייקטיבי ואין היררכיה מוסרית. כל סגנונות החיים וכל סוגי המיניות שווים לחלוטין בערכם.

3. מעניין לציין כי האוהדים המקומיים של שיטה זו – אשר "העלתה" את ההומוסקסואליות מדרגת סטייה בזויה למעמד של ערך מקודש, וביניהם הנתבעים – אינם מבחינים כלל כי ביישום עקרונות אלו הם מוחקים את המשפחה, את הלאום ואת היהדות. הנתבעים מגלים טיפשות וחוסר מודעות עצמית מבהיל כאשר הם מעזים להתהדר בעמדתם ובמקביל להכתיר עצמם כ"ישראלים", "פטריוטים", "שומרי חוק", "דתיים" או "מסורתיים".

4. את השקפת העולם הדורסנית הזו תיווך למערכת המשפט הישראלית, כידוע, השופט אהרן ברק – בכישרון רב, בנוכלות ובאקטיביזם שיפוטי דורסני (עד כדי אוזורפציה). בסדרה ארוכה של פסקי דין חריגים (דנילוביץ, בן ארי, אלט טק, פונדקאות ואימוץ) הנחיל בית המשפט העליון, תוך חריגה קיצונית מסמכותו, מדיניות סדומית גלויה, ההפוכה ומנוגדת – כהרגלו – לדעת העם, לכוונת המחוקק, וללשון החוק.

5. כאשר מגמה זו מצטרפת להעלאות השכר המופלגות לשופטים (המהוות מעין שוחד פנימי המבטיח נאמנות למערכת), ללקיחת סמכויותיו של שר המשפטים ולדחיקתם המוחלטת של נציגי העם הנבחרים – אנו מקבלים מערכת משפט שהיא -בתחומים אלו- מופרעת, כפייתית, סדומית, מונולית ורעה. מערכת זו הפכה לעושת דברם של נושאי דגל הפרוגרס, והיא מנחה ומדרבנת אנשים מבולבלים ומוסטים כמו קורב ורזנבאום לצעוד בגאון אל פי פחת, שמן על גלגלי המהפכה, לבניית המהפכה הפוסט מרקסיסטית.

6. במובנים רבים, תהליך החורבן הרוחני הזה מסוכן אף יותר מן השואה. בשואה ביקשו אויבינו להרוג את הגוף, ואילו כאן מבקשים להרוג את הנשמה של העם היהודי. אין כואב מכך שדווקא "הדת" "שים" ובני ביתם משמשים בסיטואציה זו כ"אידיוטים שימושיים" – המוכרים את עמם ואמונתם אגב שמירת כמה קליפות חיצוניות, שטחיות ומזויפות של "קידוש", "מסורת" ו"דגל", בדרך להפיכת מדינת ישראל לסדום של כל אזרחיה.

7. אם נדמה כי כותב שורות אלה מבקש, תוך כדי שלילת המצב הקיים, לצייר חזון מוזר, קיצוני או לא ידוע – חובה להזכיר נשכחות: מדינת ישראל, ובעצם העולם המערבי כולו עד לשנות ה-60 וה-70 של המאה הקודמת, התנהגו על פי אתיקה ברורה ולא פרוגרסיבית. באותם ימים, ההומוסקסואליות הופיעה במילונים כ"סטיית מין", ובמדריכי הפסיכיאטריה העולמיים (כגון ה-DSM) היא הוגדרה כמחלה או כתהליך נפשי שלילי. יתרה מכך, סעיף 351 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, קבע במפורש כי מעשה סדום הוא עבירה פלילית שדינה עד 10 שנות מאסר – וזאת במדינתם של דוד בן-גוריון יוסף בורג ומשה סנה, ולא תחת הנהגתם של יצחק גולדקנופף או אריה דרעי. באותה תקופה מפוארת, בתי המשפט לא ניסו להיות שליטים, מחוקקים דורסניים או מורי הדור, אלא התרכזו אך ורק ביישום החוק ככתבו וכלשונו, או למצער פעלו בנאמנות מוחלטת ברוח המחוקק ונציגי העם.

ז. שימוש ציני בחסיונות וייצור אווירה של "משטרה חשאית"

1. התנהלות הנתבעים עולה כדי ניצול לרעה קיצוני של הליכי משפט וסעיפי חסיונות. הנתבעים עתרו וקיבלו צו איסור פרסום על זהותם (צ.א.פ.), באמתלה של הגנה מפני "אפליה מינית" – סעיף חוק שנועד במקור להגן על מי שחוששים מפני חשיפת אורח חייהם. אלא שבפועל, הנתבעים מפרסמים את עצמם כזוג בריש גלי, בגאווה ובפומבי, ברשתות החברתיות (כגון פייסבוק) לעיני כל (ראו צילומי מסך מצורפים כנספח).

2. הסתרת זהותם בבית המשפט, בשעה שזהותו של התובע נותרת גלויה ופרוצה, מייצרת עיוות דין זועק ומגרש משחקים עקום ולא הוגן. התנהלות זו יוצרת אווירה מסוכנת של "משטרה חשאית" וניסיון לבצע לינץ' כלכלי וציבורי במסתרים – שבו הנתבעים תוקפים מתוך המחשך, מוגנים בצווי חסות מומצאים, בעוד התובע עומד לבדו בחזית, חשוף לפגיעה אנושה בשמו הטוב ובשלמות חייו.

3. בסופו של דבר, למותר לציין כי אינני לבד במאבק זה. וקרוב לודאי כי קורב/בונפיל/רוזנבאום נגד כנען יתפרסם בהמון לדראון עולם להם ולמשפחותיהם.

ח. בתי המשפט כמנוע אידאולוגי וכפייה מוסדית

1. אני טוען כי התיק דנא חושף כשל עמוק במערכת המשפט, אשר הפכה בעשורים האחרונים מגורם נייטרלי המכריע לפי לשון החוק, למוסד המקדם באופן אקטיבי אידאולוגיה פרוגרסיבית מסוימת. בתי המשפט נוטים לעיתים קרובות להתייחס לערכים ליברליים רדיקליים כ"תורה מסיני", תוך ניתוק מוחלט מהמציאות בשטח ומערכי רוב הציבור בישראל ובניגוד לזהותה של המדינה כיהודית. הנתבעים הגישו את תביעתם המקורית מתוך ידיעה ברורה כי מערכת המשפט משמשת עבורם כ"רוח גבית" אידאולוגית, המוכנה לרמוס את עולמו של האדם הדתי בשם אותה "דת פרוגרסיבית" חדשה.

2. לא זאת בלבד אלא בית המשפט אימץ לו שיטה כי כאשר הוא נחשד בהטייה מסויימת בנושא, הוא רק מגביר את ההטייה, כדת משטר טוטליטרי, כדי שה"נתין" או שמא ה"טירון" יבין את מקומו בהירארכיה, במציאות. כך בתביעתם של קורב ורוזנבאום, שכולה עוסקת בענייני דת, זוגיות, משפחה, מיניות תקינה, מינה בית המשפט על התיק שופטת חילונית, רווקה, ובעלת זהות מינית מפוקפקת. השופטת מיכל הירשפלד. כדי לתת בידה את החרב שתכריע, מהי דת, מהי זוגיות, מהי משפחה, מהי סטייה, מהו המשקל הנכון שצריך לתת לערכים מתנגשים...

3. אותה שופטת עשקה את תושבי ירושלים ונציגתם, העיריה, ביותר ממאה אלף שקלים על יזמה תמה וחיובית, בגלל שהגדירו, כחוק, את המועמדות לנושא מסוים פתוחה לזוגות הנשואים כחוק (מור גל נגד עיריית ירושלים 863-07-22). ועתרו נגדם שתי נשים הרואות עצמן זוג. האם החוק מגדיר שתי נשים כאלה כזוג? לא. אבל את בית לא עניין החוק. מעניינת האג'נדה שהוא נושא עמו. אותה עובדה נכונה גם כאן. גם עבור החוק אין משמעות למילה "זוג" ולמילה נישואין בהקשר לשני זכרים. ה"פסיקה" המורדת בחוק חושבת אחרת.

4. לא רק זאת אלא כי אותה שופטת היא ידידה לעבודה מקדמת דנא של מייצג הנתבעים, עו"ד אורי קורב, כאשר עבדו יחד בפרקליטות מחוז ירושלים, (בתקופה בה ה"אזרחי" וה"פלילי" שכנו באותו אתר), ומן הסתם דואגת לטובת בנו.

ט. עיוות ההכרעה הערכית, "עקרון השוויון" ומדרג הציבוריות בעסקים

1. אין חולק כי עקרון השוויון הוא ערך חשוב, אך במערכת המשפט הנוכחית הוא זכה לדגש מטורף וחסר פרופורציה שהפך אותו מערך יחסי לערך מוחלט ובולשביקי. בפסיקה הקיימת נוצר עיוות נורמטיבי קשה: בכל מפגש בין הזכות לשוויון מסחרי לבין הזכות למדינה יהודית, לחופש דת, מצפון וקניין פרטי – הזכות הדתית מוקרבת אוטומטית על המזבח. הפיכת עקרון השוויון לכלי המאפשר לנתבעים לכפות את עצמם ואת אורח חייהם על אדם פרטי בתוך ביתו, אינה "נאורות" אלא עריצות משפטית השוללת את האוטונומיה של הפרט ומערערת את ערכי הכלל.

2. הנתבעים מיחסים לצימר אפיון של "מקום ציבורי". הבה נבחן זאת. קיימות דרגות ומדרגים שונים של "מקום ציבורי". ישנו כביש או מדרכה ציבוריים, הסובלים ומכילים את הכל ללא תנאי, ישנו מלון אנונימי של 1,000 חדרים שהוא מצב ביניים. ומנגד – ישנו עסק זעיר לאירוח המנוהל פיזית מתוך ביתו ומרחב מחייתו הפרטי של אדם. התפסה הכי מצומצמת ל"מקום ציבורי". המחשבה לפיה בעל עסק מחויב להכיל ולארך כל דבר ללא שום הפעלת שיקול דעת פגומה לחלוטין. לשם הדוגמה: אם יגיע לעסק כזה עורך דין צעיר בן 27, המלווה בנערה צעירה ובוכייה שאינה בתו, ויבקש לשכור חדר – הרי ברור לכל בר דעת כי יש לבעל העסק מקום וזכות מלאה לסרב, לברר, ולעיתים אף חובה חוקית ומוסרית לדווח לרשויות. דוגמה זו מוכיחה כי עסק אינו שטח הפקר ציבורי חסר גבולות, אלא מרחב שבו חובתו וזכותו של בעל המקום להפעיל את מצפוןו, שיקול דעתו וערכיו, על אחת כמה וכמה כשהאירוח מתבצע בתוך נחלתו הפרטית.

3. הפיכת עקרון השוויון לערך מוחלט הרומס את חופש הדת והקניין הפרטי בתוך הבית, נמצאת כיום בלב הביקורת הציבורית והפרלמנטרית בישראל. יוזמות החקיקה והתיקונים לחוק איסור הפליה שמובלים על ידי חברי הכנסת שמחה רוטמן ואורית סטרוק, (שאותן מזכיר נתבע 1 בפוסטים שלו, במסגרת שנאתו למחזיקי התורה) נועדו לתקן בדיוק את העיוות המשפטי הקיים ולעגן את זכותם של בעלי עסקים דתיים ושמרנים לשמור על חופש הדת והמצפון שלהם מבלי להיחשף לתביעות סחיטה. רוח מחוקקת זו מלמדת כי החוק הקיים אינו בגדר גזירה שאין לסטות ממנה, וכי על בית המשפט לאזן בצורה דמוקרטית וזהירה בין הזכויות.

י. הפגיעה החמורה בערכי המדינה, וחופש המצפון, הדת והאוטונומיה

1. כאדם דתי ושומר מצוות, האיסור ההלכתי הנוגע למשכב זכר הוא מן החמורים והיסודיים ביותר בתורה ובמסורת היהודית, כפי שפורט בהרחבה בפרק ה' לעיל. מדובר בקו אדום הלכתי ומוסרי שאין עליו פשרה המעוגן בלב תפיסת האדם, המשפחה, הם, קל וחומר ה"גוי קדוש". מנגד, הנתבעים בחרו להפוך נושא זה ל"דגל של קידמה" ואידאולוגיה, המקודשת בעיניהם ובעיני תפיסות פרוגרסיביות מסוימות, תוך זלזול מוחלט ובוטה ברגשותיו הדתיים הבסיסיים של מארח.

2. הניסיון לכפות עלי לקחת חלק, ולו עקיף, במעשה המנוגד לחלוטין לערכי בתוך סביבתי המשפחתית, לאלץ אותי לסייע לעוברי עבירה, מסבים לי זעזוע, עוגמת נפש קשה, נזק ציבורי וכספי ופגיעה קשה באוטונומיה שלי כבן חורין לנהל את ביתי ופרנסתי על פי אמונתי.

יא. זכותה של קהילה וחברה להגדיר את ערכיה

1. מעבר לפגיעה האישית בי, יש כאן ניסיון לפגוע בזכותה הבסיסית של חברה וקהילה להגדיר לעצמה את ערכיה, את גבולות המוסר שלה ואת אורח חייה. מדינת ישראל היא מדינה יהודית ודמוקרטית, ואין לאף קבוצה חברתית, מגובה בבתי משפט, מנדט לבצע "חינוך מחדש" או דה-לגיטימציה לערכי הנצח של מסורת ישראל ויסודות המוסר הכלל-אנושיים.

2. גם אם תפיסת העולם הליברלית מולכת במרחב הציבורי או המסחרי המובהק, קו הגבול הברור שלח חייב לעצור בפתחו של בית המגורים הפרטי. זכותו של אדם למצפון, לדת ולקניין בתוך ביתו גוברת על זכותם של הנתבעים לכפות את נוכחותם ואורח חייהם עליו.

יב. סעדים

1. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד להציב תמרור עצור לדורסנות האידאולוגית ולשימוש הציני בהליכי משפט, ולפסוק כדלקמן:

להורות את הנתבעים לחדול מהטרדתם הזדונית וניצול מערכות המשפט, ולחייב אותם, ביחד ולחוד, לשלם לי פיצוי בסך 39,900 ₪ בגין פגיעה חמורה בערכי הכלל והפרט, באוטונומיה, ביצירת עגמת נפש, זעזוע רוחני, הטרדה מכוונת וניצול חסיונות שווא במרחבו הפרטי.

2. ובחודש אלול, חודש התשובה שלפני ימי הדין אפשר רק להזכיר כי "שערי תשובה לא ננעלו".

יג. הצהרה

1. התובע מצהיר כי לא הגיש בשנה האחרונה יותר מחמש תביעות בבית משפט זה.

תאריך חתימת התובע

נספח:

1. כתב תביעה קורב נגד כנען
2. תצלומים מופקרים של הנתבעים מן הרשתות החברתיות